

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

regne med, at man kan holde sig i Underkanten. Naar det drejer sig om, at det er $\frac{1}{2}$ Øre for meget, maa man tage Hensyn til, at vi fastsatte Prisen i Underkanten i September, og dernæst til, at saa snart vi kommer til 1. Februar, stiger Rugen igen med 10 Øre pr. 100 kg, og at en saadan Forhøjelse atter vil komme frem 1. Marts o. s. v.

Derfor forekommer det mig, at naar der er en Berettigelse til en Pris paa f. Eks. 11 $\frac{1}{2}$ Øre — og jeg forstaar, det er det, Priskontrolraadet er kommet til —, kan man ikke sige, at man saa skal nøjes med 11 Øre. Hertil kommer, at der er saa godt som fuld Dækning for de 12 Øre gennem den Afgift, der paalægges Hveden, og man kan ikke lægge mindre end 1 Øre paa Franskbrødet. Endelig vil det vel ogsaa være vanskeligt at undgaa, at en 11 Øres Forhøjelse ikke vil betyde, at det bliver Forbrugerne, der kommer til at betale, medens der nu bliver fuld Dækning efter den Ordning, her er Tale om. Jeg synes derfor ikke, der paa nogen Maade kan rettes Bebrejdelse hverken mod Ministeriet, fordi vi har fulgt Priskontrolraadet, eller imod Priskontrolraadets Arbejde i denne Sag.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen anførte ogsaa som en Begrundelse for sin forandrede Stilling over for Lovforslaget, som han nu ikke vil stemme for og ikke anbefale sit Parti at stemme for, vor Stilling med Hensyn til Ombytningskornet til de Landmænd, der afleverede Brødkorn. Jeg vil gerne sige dertil, at hvis man virkelig forlanger, at Regeringen og Staten skal foretage en Ombytning for de Landmænd, der leverer Brødkorn, saaledes at de faar en tilsvarende Mængde Foderkorn, maa man have en helt anden Ordning end den, vi har nu, saa maa man have Statsindkøb og Statslagre. Det er indlysende. Det kan ikke gennemføres, saadan som det er nu, saa maa man beherske hele Indkøbet og Oplagringen o. s. v.

Jeg forelagde Spørgsmaalet i Efteraaret for Landbrugsraadet, der dengang omfattede alle de Organisationer, der staaar tilsluttet det i Dag, men desuden De samvirkende Husmandsforeninger. Jeg spurgte, om man mente, at det vilde være det klogeste, nu da vi stod ved Indledningen til Krigen, at gaa over til Statsindkøb og Statslagre, eller om man skulde forsøge at gennemføre en forsvarlig Ordning paa den Maade, at man overlod til Importørerne, de private Importører og Andelsorganisationerne, at overtage Indkøbene som et Monopol og dermed ogsaa Ansvar for, at

der kom det nødvendige hjem, og i det hele taget for en forsvarlig Fordeling.

Fra alle Sider blev der dengang givet Tilslutning til, at da Importørerne ønskede denne Ordning, saa skulde man gennemføre den. Jeg gjorde det ogsaa med den Tryghed, som laa i, at jeg vidste, at Andelsorganisationernes Indkøbsforeninger beherskede en meget stor Part, jeg tror over Halvdelen af hele Indførselen og Omsætningen af Foderkorn. Jeg vilde derfor tro, at Forbrugerinteresserne vilde være tilstrækkeligt værnet, og at man havde Sikkerhed for, at der ikke blev foretaget en Udbytning af Forbrugerne, og at man paa den anden Side var sikker paa, at man fik en billigere Administration og Fordeling, end hvis Staten skulde til og alligevel skulde bruge disse Organer.

Jeg gentager, at dersom det ønskes, at man skal gaa til en virkelig Ombytning, saa maa man over paa et helt andet Princip. Det maa vi drøfte i Sommer, inden vi kommer til næste Høstaar, og hvis det saa kommer til at staa klart for de Herrer og for mig, at det er det rigtigste, saa er der ikke noget i Vejen for at gaa over til det, men for indeværende Aar, midt i Høstaaret, tror jeg, det er forkert.

Jeg mener derfor ikke, at dette Spørgsmaal for Øjeblikket kan løses paa anden Maade, end det er løst. Naar man vil gøre Ret og Skel til alle Sider, maa man fra Statens Side søge at bringe Foderkornsprisen ned, saaledes at de, der leverer Brødkorn, ikke har noget Tab paa det. Det er mit Standpunkt i denne Sag. Jeg mener naturligvis, at man bør tilstræbe, at der ikke bliver noget Tab ved en saadan Ombytning, men man maa huske paa, at den vigtigste Aarsag til, at der er blevet Vanskeligheder, er, at Forsyningen med Foderkorn udefra har svigtet, at der ikke er indført nær saa meget Foderkorn, som der plejer, og at vi i Dag staaar med Majsbeholdninger og Majslagre, der er langt mindre, end de normalt plejer at være. Det gør, at Efterspørgselen paa Foderkorn bliver saa stor, at det er vanskeligt at holde de Priser, som ellers vilde være forsvarlige.

En Ordning med Hensyn til Ombytningskornet mener jeg altsaa absolut maa gennemføres efter de Linier, her er nævnt, og saa skal det ikke ske gennem denne Lov, ved denne Forhandling, men saa bør det efter min Mening ske — og det har jeg allerede skitseret over for Partiformændene — gennem den saakaldte Udligningslov. Der blev i November Maaned gennemført en Lov, der gav en Nedsættelse af Prisen paa